

Jeg antager nu, at det ærede Medlem vil forklare, hvad Meningen med de tre Spørgsmaal har været. Jeg mener at have svaret tydeligt og klart, at vedkommende ikke havde et fuldgyldigt indenlandsk Pas, hvad det ærede Medlem meget stærkt har spurgt mig om. Det er nu tredje Gang, vi har diskuteret denne Sag, og som jeg har vist, er det ærede Medlem de to andre Gange Aaret efter kommet med en Slags Indrømmelse. Jeg synes, det vilde være rart, om det ærede Medlem denne Gang ikke vilde vente med Indrømmelsen til næste Aar, men vi muligvis kunde tale os til Rette allerede under denne Debat.

Jørgen Møller: Ærede Medlemmer vil fra Lovforslagets første Behandling erindre, at jeg fremdrog mine Udtalelser fra i Fjor ved den tilsvarende Lovs Behandling og fremlagde Beviser for, at Justitsministerens Udtalelser i Fjor ikke var rigtige, jævnfør Justitsministeriets Skrivelse af 1. December 1920, og at det af mig fremlagte tyske Pas for den tyske Undersaat Hennig i Haderslev var, som jeg havde hævdet i Forvejen, og det paastaar jeg den Dag i Dag trods alle de lange Fortællinger, den højtærede Justitsminister er kommet frem med. Lad os tage Sagen, som den er. Den højtærede Justitsminister udtalte ved Lovforslagets første Behandling, at han ønskede Sagen behandlet i Udvalg, hvor han vilde fremlægge sine Beviser. Vi har nu haft Udvalgsbehandling, og den højtærede Justitsminister kom til Stede dér; men de Beviser, han her har talt om, medbragte han ikke. Jeg undrer mig noget over, at man staar her og taler om, at man har Beviserne, men det er bedre at drøfte dem i Udvalget, og naar vi saa endelig skal til at drøfte dem, saa mangler den højtærede Justitsminister de Beviser, han skulde fremlægge. Jeg fastslaar, at Justitsministeren ikke har bragt saa meget som Skygge af et Bevis, ikke noget Skriftstykke eller noget som helst, der kunde modbevise, hvad jeg har sagt, og det vil heller ikke lykkes Ministeren, selv om han kommer med nok saa mange Forklaringer; jeg ønsker ikke at gøre Indrømmelser paa Forhaand, det kan Justitsministeren være overbevist om. Den højtærede Justitsminister vilde imidlertid hellere tale om Fortiden, og han har ogsaa i

Dag talt om Fortiden, det vil sige den Tid, da den internationale Kommissions Pas var gyldige. Om denne Tid udtalte Ministeren ved Sagens første Behandling, at der var altsaa kun Tale om en foreløbig Opholdstilladelse, indtil dette Pas var udløbet og Justitsministeriet saa vilde give den endelige eller den senere, den retsgyldige Opholdstilladelse. Ja, men saadan ligger Sagen jo slet ikke. Den midlertidige Tilstand ophørte den 1. December 1920. Med den Dag ophørte Gyldigheden af den internationale Kommissions Pas, og den Dag gav Justitsministeriet Opholdstilladelse for Manden. Men samtidig — og her kommer min Anke frem — netop paa den Tid, da Opholdstilladelsen ikke var at betragte som midlertidig længere, fordi Gyldigheden af den internationale Kommissions Pas ophørte, samtidig meddelte de to sidste Linier i Ministeriets Skrivelse, at denne Opholdstilladelse gjaldt ikke for Mandens Hustru. Det var min Anke i Fjor og ikke noget andet. Men dette har den højtærede Justitsminister benægtet i Fjor. Ministeren har ifølge det stenografiske Referat udtalt, at det var ikke rigtigt, hvad jeg her fremsatte; nej, vi sagde kun, at foreløbig kunde vi ikke give Konen Tilladelse. Jeg har hævdet, at paa det Tidspunkt, da Manden var fuldt ud lovligt her i Landet, nægtede man Konen Opholdstilladelse; det var min Anke. Men det har Ministeren modsagt, hvilket ærede Medlemmer vil kunne se, hvis de gennemlæser det stenografiske Referat.

Den Skrivelse af 1. December 1920, ved hvilken man giver Manden Opholdstilladelse, men nægter Konen denne, viser imidlertid mere end dette. Den nedslaar samtidig Ministerens Paastaand om, at Manden ikke havde et tysk Pas. Naar jeg sagde et fuldgyldigt Pas, et indenlandsk Pas, saa kan der selvfølgelig for Tysklands Borgere kun være Tale om et Pas, udstedt af tyske Myndigheder. Den højtærede Minister udtalte ved første Behandling, at vedkommende Mand ikke havde noget tysk Pas, og i Dag siger han, at han ikke havde noget Pas, der var udstedt af de danske Myndigheder. Jeg maa i nogen Grad forbavses over, at den højtærede Justitsminister henviste mig til at søge Oplysning hos ærede Medlemmer af dette høje Ting, thi naar den højt-